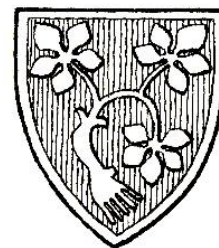

zprávy

roudnické farnosti

47. číslo – červen 2019

ÚVODNÍK

Šalom!

Pokud máte dojem, že vám uniklo květnové číslo Zpráv, pak vězte, že vám neuniklo, ale nezvládli jsme ho vydat, protože jsme my unikli do Svaté země. A pokud jste si toho nevšimli, je to dobře a dík patří pomocníkům a dobrovolníkům, kteří za nás všude možně zaskakovali.

Toulali jsme se a mysleli na vás nejprve po Galilee, pak v Jeruzalémě a jeho okolí. S velkým úžasem jsme zjistili, že hora Tábor vypadá v krajině prakticky stejně jako Říp. Vystoupili jsme na ni a byli okouzleni její jarní vegetací a výhledy – stejně jako učedníci jsme toužili zůstat a stejně jako oni jsme neměli stany. Vylezli jsme také na horu Blahoslavenství – což vlastně není žádná hora, ale příjemný pahorek z poloviny pokrytý banánovou plantáží na břehu Genezaretského jezera. V tom jsme se sice vykoukali – ale kdyby dnes rybáři hodili síť na pravou stranu lodi, spíš než pod tíhou ryb by se jim síť trhaly pod tíhou vylovených odpadků. Nejpodivuhodnější horou pro nás ovšem zůstává Golgota, která se dnes ukrývá v interiéru baziliky Božího hrobu. Chce to velkou dávku představitosti, aby člověk přijal skutečnost, že poslední zastavení křížové cesty, která vede rušnými uličkami starého jeruzalémského města, se neodehrávají na kopci s tváří lebky kdesi za městem, ale uvnitř kostela. Chtěli jsme si projít křížovou cestu nejen sami a mlčky, ale také hromadně v tradiční páteční odpoledne s bratry františkány. To se ovšem nepodařilo z dopravních důvodů – a je třeba říct, že z dopravních důvodů bez účasti jediného vozidla. Začínal totiž právě ramadán a úzké ulice pohltily davy lidí proudící na Chrámové nádvoří k modlitbě. A protože byl páteční podvečer, dali se do pohybu i Židé a v neméně davu mířili zahájit šábés o chrámové patro níž, ke Zdi nářků. A i když všechno probíhalo pokojně a usebraně, pouštět se s křížem do křížovatek ucpaných nejen lidmi všeho možného vyznání, ale také stánky s ovocem, suvenýry, pánvemi, nátělníky, oříšky, plastovými hračkami, klobouky... by nebylo nic moc, snad jen to utrpení by se rozjímalo snáz. Vzpomínali jsme na naši roudnickou polní křížovou cestu, jak moc je to jiné, klidné, zelené, jak málo orientální.

Samotná bazilika Božího hrobu také připomíná velké termiště, něco na hraně šíleného chaosu a dokonalé funkčnosti. (Bára dlouho zvažovala, zda být kostelníkem v tomhle domě je víc za odměnu nebo za trest.) V neděli, kdy u prázdného hrobu slaví Zmrtvýchvstání sedm různých církví, jsme v bazilice strávili většinu dne a sledovali liturgický provoz víceméně jako fotbalový zápas. (Pokud by se soutěžilo v hlučnosti a intenzitě, pak by naše západní liturgie žebříčkem zcela propadla – a to římský katolíci jako jediní měli na hřiště nasazené varhany!) Naštěstí se ovšem nezápasilo a jakkoli byla situace nepřehledná, podávala zprávu o všeobjímající velikonoční radosti, prožívané a projevované v rozmanitosti a do všech končin Země.

Obvykle se říká, že člověk z něčeho má „druhé Vánoce“. My jsme měli druhé Velikonoce a s dojetím jsme vzpomínali na ty naše první, domácí. Ani nevím, jestli jsme vám dostatečně poděkovali za ducha společenství a synergie, ve

kterém se nesly, a tak pro mě zůstaly prvními nejen kvůli chronologii. Chtěla bych vás pozvat na Hovory o víře, poslední ve školním roce, které bychom chtěli věnovat právě poutím a prožívání (či neprožívání) svatých míst. Sejdeme se v pátek 14. 6. v 18.00 v klubu a když bude zájem, můžeme také ještě trochu vyprávět o Izraeli a třeba ukázat pár fotek. A kdo ví, třeba si naplánujeme, že napřesrok podnikneme farní pouť do Jeruzaléma.

Zuzana Horáková

KDO JE KDO

S Tomášem Buryškou jsme se sešli v restauraci Maják na pivu po jeho kastelánsko-průvodcovské šichtě na Řípu. Tomáš je od ledna letošního roku nový zaměstnanec farnosti, který se stará o turistický provoz v klášteře, a především v rotundě svatého Vojtěcha a svatého Jiří na Řípu. Se svojí manželkou Kateřinou a dcerou Bárou jsou také novými obyvateli klášteřa.

Odkud pocházíš, Tomáši?

Narodil jsem se v Pardubicích a do svých osmnácti let jsem vyrůstal v Letohradě ve východních Čechách v orlickém podhůří.

Jak velký je Letohrad?

Asi poloviční Roudnice. 6500 obyvatel. Chodil jsem tam na základní školu a pak na gymnázium.

Co dělají rodiče?

Oba jsou ekonomové. Přes rodiče cesta k mému zájmu o památky pravděpodobně nevede. I když je pravda, že když jsem byl dítě, tak jsme docela po památkách jezdili.

Bavilo tě to už tenkrát?

V porovnání s mojí sestrou, která to opravdu ráda neměla, mi to nevadilo, ale hlubší zálibení jsem v památkách našel až časem.

Byl to nějaký konkrétní moment?

Nevím. Měl jsem ve čtvrté třídě kamaráda, který se zajímal o mašinky, tak jsem byl blázen do vláček. Pak jsme spolu přestali kamarádit a byl konec i s mašinkami... Ale jak jsem se dostal k památkám? Určitě to začalo hrady. Tak v devíti letech. Vybízel jsem rodiče, abychom jezdili po hradech. Na střední jsem jezdil po zříceninách na kole a tak trochu po máchovsku kreslil skici, ale o architekturu v širších souvislostech jsem se začal zajímat až na vysoké škole v Praze, kde jsem studoval historii a archeologii. Památky jsem díky studiu začal vnímat celoevropsky, ale nespokojil jsem se s pouhou teorií. Potřeboval jsem všechno vidět naživo a už zdaleka nešlo jen o hrady. V té době jsem začal hodně jezdit po Evropě. Navštívil jsem přes 200 středověkých katedrál, nejméně 1000 klášterů (ty augustiniánské budu muset ještě spočítat) a asi 3500 hradů. Rotund, podobných té na Řípu, jsem viděl skoro 150. A po patnácti letech cestování jsem si řekl, že už by to chtělo se nějak stabilizovat. Cítil jsem, že chci založit rodinu a usadit se. A ideálně abych mohl dělat něco s památkami.

Když se vrátím kousek zpátky, kde všude jsi cestoval?

Kromě několika zemí na Balkánu jsem navštívil takřka všechny evropské země. Ale hodně jsem se vracel. Do okolních států jsem jezdil povinně každý rok, ve Francii jsem byl asi patnáctkrát. Na cestách jsem strávil čistého času více než 4 roky.

Co tě bavilo nejvíc? Za čím by ses ještě vrátil?

Vždycky raději pojedu na místo, kde jsem ještě nebyl. Vždy mě víc zajímá to, co jsem ještě neviděl. A já bych toho chtěl vidět ještě hodně. Ale je pravda, že když jsem byl teď znovu v Norimberku a chodil tam po kostelech, tak jsem vše vnímal úplně jinýma očima než před deseti lety. Daleko více než kdy dříve teď ujíždím na detailech. Takže revize mají smysl.

V Praze jsi pak pracoval jako technik v divadle u salesiánů. Jak ses tam dostal?

To bylo složité. Byla v tom samozřejmě ženská. Zkrátka jsem se dostal do farnosti do Kobylis a tam jsem potkal salesiány a dostal jsem od nich nabídku pracovat v Salesiánském divadle. Tehdy jsem pracoval na vykopávkách na Pražském hradě. Bylo to na podzim, sychravo, nevlídno. Tak jsem si říkal, co tu budu moknout, v divadle bude určitě tepleji. Tak jsem to vzal a divadelního technika jsem nakonec dělal jedenáct let.

Jak jste se potkali s Kátou?

Před sedmi lety náhodně v hospodě. Byl jsem tam s kamarádem a manželka seděla u stolu a já to tenkrát netušil, že je to manželka. O rok později mi na ni dal ten kamarád číslo a pak jsem ji vzal na výlet po severoněmeckých městech a v Brémách jsme se dali dohromady.

Máš teď za sebou začátek turistické sezóny. Dokážeš to už nějak hodnotit?

Seznamuju se s Řípem a jeho krásami. Už ze mě spadla určitá nervozita, kterou jsem zpočátku měl. Navíc se zdá, že to funguje, že může platit staré pořekadlo. „Záduší řípského kdyby tu nebylo, kostelu v Roudnici mnoho by chybělo.“ Mě na té rotundě baví, že ve mně vytváří dojem, že jak je maličká, tak kdyby začala padat, tak jsem schopný ji vlastním tělem podržet. Že je to zvládnutelná stavba. Když se něco hroutí ve velkém památkovém objektu, třeba v klášteře, tak člověk neví, kam dřív běžet, vždyť to znáš. Rotunda je sice jedna místnost, ale přesto se s ní dají dělat divy, protože lidé o Říp mají zájem.

Jak to vypadá, když tam teď někdo přijde na prohlídku?

Pořád je to v takovém poznávacím módu. Rád není pevně stanoven. Rotunda je v otevírací době zpřístupněna pro všechny volně a k tomu nabízíme zvlášť komentovanou prohlídku. Když má někdo zájem, tak si koupí vstupenku a průvodce se mu tam nějaký čas věnuje. Máme teď nové poznatky, protože přes zimu byl čas revidovat prameny, prostudovat starší literaturu a porovnávat to s novými objevy. Stále se učím, stále se dozvídám nové věci, i dnes jsem se něco nového dozvěděl. Není to vůbec uzavřená věc. Do značné míry tam teď podáváme informace, které se za dřívějšího provozu pod NPÚ návštěvníci nedozvídali. Říp jako národní symbol je emočně zatížený. Snažíme se při výkladu narovnávat od dob obrozenců pokřivené vnímání minulosti a dostat se k jádru věci. Nejde nám o nastolení nové pravdy, ale snažíme se návštěvníky o věcech a minulosti nutit přemýšlet. Najdou se kritici, všem Čechům se zavděčit nelze. Obecně se ale setkávám s pozitivními ohlasy a mnoho návštěvníků odchází s údivem.

Jak by měly vypadat prohlídky v budoucnu?

První věc je, aby veřejnost vnímala, že se na Řípu něco děje, že je tam něco nového, aby chtěli lidé sami přijít. Teď je to o tom, že musíme návštěvníky přímo lákat, stát před rotundou a volat: „Pojďte do rotundy, uslyšíte, co jste ještě neslyšeli, uvidíte, co jste ještě neviděli, jedinečná příležitost!“ A oni říkají: „My nechceme, my jsme si to přečetli na tabuli.“ „Ale to jste vůbec nemuseli, tabule je jeden velký omyl, ta se bude kácet, pojdte dovnitř.“ Takhle já tam musím pracovat. Ale je dobré, že lidé k té rotundě chodí, a pak už je jen na

průvodci, jestli je dovede dostat dovnitř a přimět, aby si koupili vstupenku.

Z toho plyne další věc, že toto v jednom člověku nelze dělat dlouhodobě. Zatím to leží více méně na mně, ale je třeba dát dohromady posádku lidí, kteří se tam budou střídat, ideálně v kombinaci s klášterem, aby na tom jeden nevyhořel. Máme otevřeno denně, kromě pondělka, ale v pondělí se běžně hlásí zájezdy, kterým samozřejmě vyhovíme. Není v silách jednoho člověka, aby to všechno obstaral. Tady bych se rád obrátil na všechny čtenáře, kteří mají zájem se na provozu rotundy podílet, aby se přihlásili.

A třetí věc, a to je konečně odpověď na tvoji otázku, v budoucnu by měl být mluvený projev nahrazen audiovizuální instalací, kterou bychom citlivě zakomponovali do interiéru rotundy.

Děkuji a přeji ti, a vlastně i nám, mnoho šikovných posil a ještě více nadšených návštěvníků. A Kateřině a Báře, aby tu byly spokojené.

Jan Horák

CO BYLO

DÍK ZA NOC KOSTELŮ

Letošní Noc kostelů expandovala za kostelní zdi: v rámci projektu Kapličky jsme se pustili do experimentálního zabydlení drobných městských kaplí mladým uměním. Chtěli jsme přitáhnout pozornost veřejnosti na místech frekventovanějších než u nás pod kopcem, vytvořit příležitost pro mladé tvůrce ve specifickém prostředí, přilákat zájem k sakrálním stavbičkám, které se v okolní zástavbě snadno přehlédnou, a přesto mohou být pro město důležitým svědectvím nebo pozváním k zastavení. Potěšilo nás, že během úklidu a přípravy kaplí se podařilo setkat se s dobrovolníky, nám dosud neznámými, kteří se o kapličky nenápadně starají nebo starali – a všichni se shodli, že se na to cítí již příliš staří a stáli by o nástupce. Rádi bychom příští rok při Noci kostelů v kapličkách zůstali a nápad, který se k naší radosti ukázal smysluplný, rozvíjeli. Mimo jiné bychom právě rádi hledali nové patrony kapliček, dosavadním poděkovali a ukázali jim, že jejich péče nezůstane bez pokračování. Ale to jsou plány na příště – přitom jsem spíš chtěla děkovat za letošní akci. Kapličkami prošlo odhadem 100 návštěvníků. Program v kostele celkem navštívilo asi 300 lidí. Kolem stovky lidí navštívilo prohlídky, asi 50 koncert, 30 zvonici, škoda jen, že na mši se nás sešlo jen kolem dvaceti. Každopádně díky všem, kdo jste se za návštěvníky Noci kostelů a jejich potřeby modlili – ať už přímo při mši, při adoraci, nebo jindy a jinde. Velký dík patří dobrovolníkům – Stanislavu Lysáčkovi, který vymyslel a realizoval ochutnávku mešních vín, Týně Zelenkové a Tomáši Petrákovi za obstarání klubu, téměř 15hlavému komandu bířmovanců a mládežníků, kteří odvedli velký kus práce při komunikaci s návštěvníky kaplí i kostela, naběhali se a dávali akci tvář – bez nich by to skutečně nešlo; Silvě Kučerové, Petru Landsfeldovi, Tomáši Laubemu a dalším a dalším.

Zuzana Horáková

DŮLEŽITÁ ZMĚNA VE FARNÍ CHARITĚ

S platností od 1. května 2019 došlo k zásadním organizačním změnám ve Farní charitě Roudnice nad Labem. Arcibiskupství pražské, jako zřizovatel všech charit v rámci arcidiecéze, upravilo a vydalo nové stanovy a zřizovací listiny profesionálním charitám. Jednou ze změn je i změna názvu organizací. Nový název naší organizace tedy je Charita Roudnice nad Labem.

POSTNÍ ALMUŽNA 2019

Během postní doby proběhla v naší farnosti sbírka Postní almužna. Charita společně s otcem Martinem převzala od farníků papírové kasičky - „postničky“ a v uplynulých dnech jsme sečetli jejich obsah. Hodnota Vašich postních příspěvků se letos vyšplhala poměrně vysoko. Děkujeme všem, kteří se rozhodli na chvíli se vzdát svých oblíbených požitků a při tom mysleli na ty, kterým svojí almužnou pomůžou. Výtěžek sbírky – 10 700 Kč jsme, po dohodě s otcem Martinem, věnovali rodině s dětmi z naší farnosti. Jejich jménem Vám všem moc děkujeme.

Marcela Lysáčková, Charita Roudnice nad Labem

CO BUDE

306. FARNÍ POUŤ DO STARÉ BOLESLAVI

V roce 1713 postihla Roudnici morová rána. Během několika málo měsíců vymřely celé dvě třetiny města. Aby Roudničané mor odvrátili, rozhodli se vykonat prosebnou pouť k Panně Marii Staroboleslavské. V den pouti zemřel poslední nakažený a morová rána ustala. Z vděčnosti se Roudničané zavázali konat tuto pouť pravidelně každý rok, čtvrtou neděli po Letnicích.

POUŤ DO STARÉ BOLESLAVI 2019 – NEDĚLE 30. 6.

Odjezd: 13.30 z autobusové zastávky Purkyňovo nám. – u kaple sv. Viléma (autobus může udělat zastávku a nabrat poutníky ještě cestou k místu srazu – je možné se domlouvat individuálně s Marií Hrnčířovou)

cena: podle počtu poutníků, příspěvek se vybere cestou, obvykle ne víc než 130,-

Přihlášení: je třeba se do tabulky vzadu v kostele (prosíme s předstihem – pro představu o rozpočtu)

Mše sv.: letos bude v kostele sv. Klimenta, začne v 15.00

Návrat: cca 18.00

POUTNICKÉ HOVORY O VÍŘE – 14. 6.

Poslední Hovory o víře v letošním školním roce proběhnou v pátek 14. 6. Rádi bychom je s ohledem na blížící se léto věnovali tématu poutí a svatých míst. Budeme si povídat o místech, která jsou pro nás duchovně důležitá, o svých zkušenostech a způsobech jejich prožívání, o poutnictví v minulosti, o místech biblických – a bude-li zájem, můžeme se podělit o své aktuální zážitky a fotky ze Svaté země. Těšíme se na viděnou v 18.00 v Klášterním klubu. Můžeme si k tomu dát třeba kořeněnou kávu na arabský způsob.

BENEFIČNÍ DIVADELNÍ FESTIVAL OLDSTARS ON THE ROUD

Již po šesté se pražská umělecká skupina OLDstars vydá do kláštera v Roudnici nad Labem. Benefiční festival studentského divadla OLDstars on the ROUD proběhne letos o víkendu 12. – 14. 7. a jako každý rok nabídne maraton divadelních, hudebních, filmových i literárních zážitků.

Diváci budou mít příležitost zhlédnout inscenace ze stálého repertoáru OLDstars i nejnovější kusy, které vznikají přímo pro letošní ročník festivalu. Tématem OLDstars on the ROUD 2019 je heslo „Láska neexistuje!“ Téma festivalu úzce souvisí s dramaturgií umělecké skupiny OLDstars. V letošním roce se nám sešlo překvapivé množství titulů o různých podobách lásky, a to především nějakým způsobem podvedené, nenaplněné a celkově komplikované. Hlavním projektem OLDstars on the ROUD 2019 navíc bude hra o jednom z nejznámějších vztahových podvodníků světa, Molièrův Don Juan. Vedle *Dona Juana* v režii Ondřeje Kulhavého se v Roudnici dočká slavnostní premiéry například i inscenace hry maďarského autora Zoltána Egressyho *Portugálie* v režii Zuzany Horákové uváděná ve výjimečném prostředí dvora Podřipské školy.

LÁSKA

Augustiniánský klášter
v Roudnici nad Labem

12.–14. 7. 2019

Zároveň se účastníci festivalu mohou těšit na některé přátele pražské umělecké skupiny z řad profesionálních divadelníků – již po několikáté se roudnickému publiku ve svých monodramatech představí herci známí z Divadla na Fidlovačce Elizaveta Maximová, Daniel Krejčík

a Petr Jeřábek nebo člen činohry Národního divadla Matyáš Řezníček. Hosty festivalu budou mimo jiné i studenti Pedagogické fakulty Univerzity Karlovy nebo Katedry autorské tvorby a pedagogiky DAMU, svůj absolventský film *Ta pravá* pak do Roudnice přiveze Tereza Střihavková, studentka Filmové akademie Miroslava Ondříčka v Písku. Program festivalu doplní koncerty, program v chrámu zajišťovaný bohoslovci z pražského semináře, šermířská vystoupení skupiny Medievalstars či prohlídky kláštera. Příjemným zpestřením bude i volný vstup na ranní nedělní představení: diváci bez festivalové permanentky budou moci zdarma zhlédnout *Cestu dlouhým dnem do noci* Eugena O’Neilla, *Mumínky* Tove Janssonové či *Žabičku* Gabriely Zapolske.

Kromě divadelního a jiného umění čekají na návštěvníky kláštera i jiné radovánky – k dispozici bude non-stop zahradní bar *The real Johnny servis*, přes den pak chuťové buňky potěší stánek s pochoutkami z cukrárny Dortletka nebo s občerstvením pod značkou Podřipského pivovaru. Během festivalu bude v klášterní zahradě zajištěna pitná voda, sprcha a toalety, místo pro nocleh poskytne stanové městečko přímo v zahradě kláštera. V provozu bude i Klášterní klub, který vznikl také díky výtěžku ze vstupného na předchozí ročníky festivalu. OLDstars každý rok věnují výtěžek klášteru, přičemž loňský, pátý ročník farnosti přinesl 60 000,- Kč. Klášter díky festivalu doposud získal na nové projekty a opravy přes 160 000,- Kč a kromě Klášterního klubu tak mohlo být založeno například i Ekocentrum Zvonice.

Pro předvečer festivalu připravují OLDstars i zahajovací program v duchu hudebních vystoupení. Před klášterní Zvonicí vystoupí indie kapela Mulholland Blue, atmosféru 30. a 40. let navodí swingový orchestr The Mole’s Wing Orchestra a irskými folkovými písněmi večer uzavřou Elias & The Shepherds. Hudební program začne v 18:00 a skončí v 22:00 hodin, vstup volný.

NE
EXISTUJE studentský benefiční divadelní festival
OLDstars ON THE ROUD

Lucie Flemrová, koordinátorka festivalu

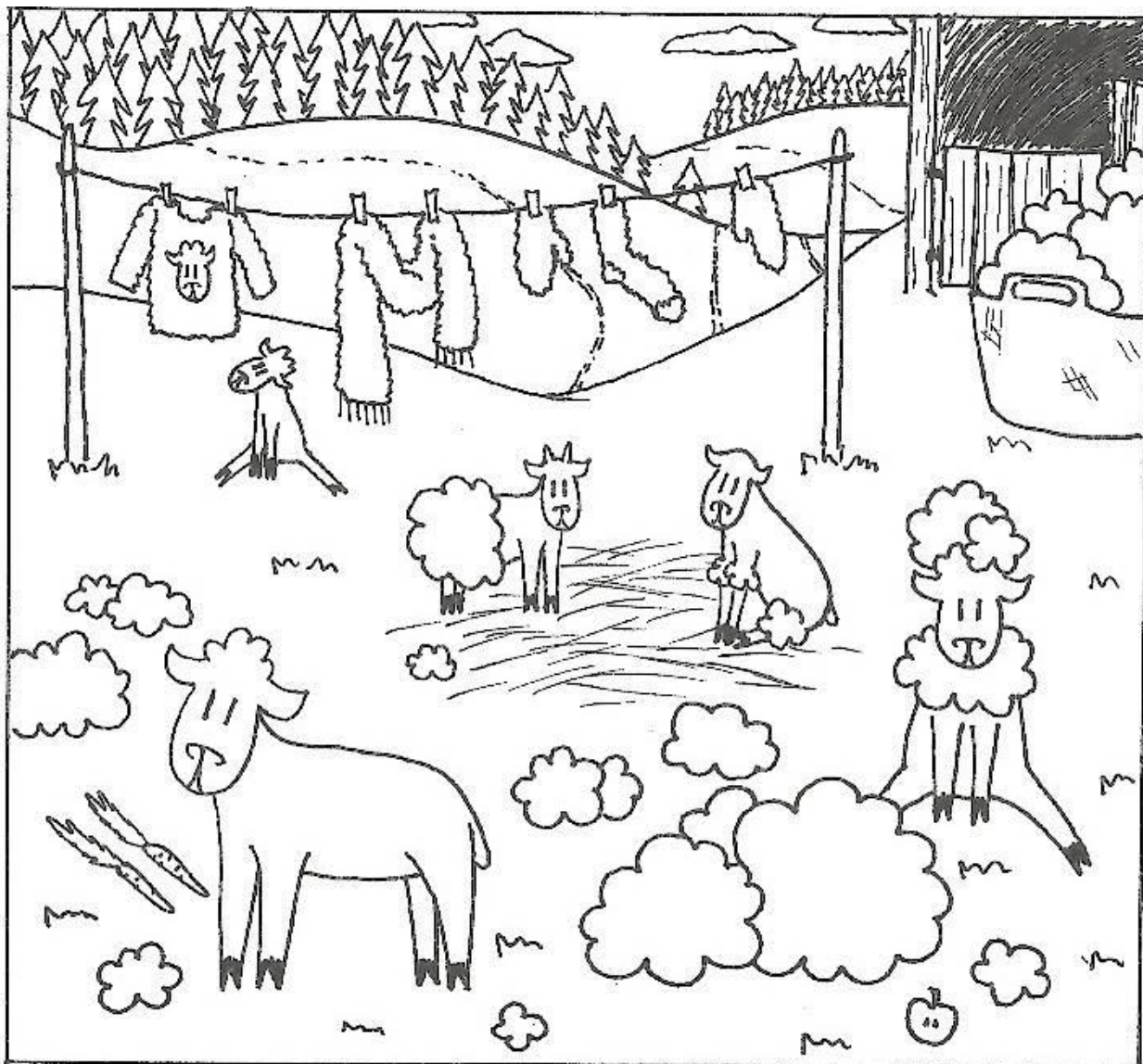
PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ – 23. 6.

O Slavnosti Těla a Krve Páně přistoupí děti, které se na to pod vedením Báry Matiašové připravují, k prvnímu svatému přijímání. Protože je to důležitá událost nejen pro ně samotné a pro jejich nejbližší, ale pro celou farnost, chceme vás prosit o modlitby za ně. A pozvat vás k malé společné oslavě po mši v klubu. V příštích Zprávách přineseme medailonky prvokomunikantů, ať víte, s kým máte tu čest sdílet radost z eucharistie.

DĚTI

kreslí Dáda Tojnarová

Přišla doba stříhání ovcí. Dokážeš na obrázku najít všechny jejich vlnu? Pokud ano, vybarvi ji hnědě: naše ovečky nejsou bílé, protože se příliš rády válejí v blátě.

PROGRAM

po 10. 6.	*	Památka Panny Marie, Matky Církve, mše v Roudnici 18.00
čt 13. 6.	*	Svátek Ježíše Krista, nejvyššího a věčného kněze, mše v Roudnici 18.00
pá 14. 6.	*	Poutnické Hovory o víře, 18.00
ne 23. 6.	*	Slavnost Těla a Krve Páně, 1. Svaté přijímání dětí + krátká adorace, mše v Roudnici v 9.30
po 24. 6.	*	Slavnost Narození sv. Jana Křtitele, mše v Roudnici 18.00
pá 28. 6.	*	Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, mše v Roudnici 18.00 (kostel) + krátká adorace
so 29. 6.	*	Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů, mše v Roudnici 18.00 Poutní mše v Kostomlatech p/Ř v 18.00
ne 30. 6.	*	Pouť do St. Boleslavi Svatopetrská sbírka na bohoslovce
čt 4. 7.	*	Památka sv. Prokopa, mše v Roudnici 18.00
pá 5. 7.	*	Slavnost sv. Cyrila a Metoděje, mše v Roudnici 18.00 (kostel)
ne 7. 7.	*	mše na Řípu, 15.00
čt 11. 7.	*	Svátek sv. Benedikta, patrona Evropy, mše v Roudnici 18.00
12. – 14. 7.		Benefiční studentský divadelní festival OLDSTARS ON THE ROUD

poslední výuka náboženství v tomto školním roce: 14. 6.

setkání ministrantů: 14. 6. (po náboženství)

Klášterní klub je otevřen:

úterý	14.00 – 20.00
pátek	14.00 – 20.00
neděle	10.00 – 20.00

POZOR!

ZMĚNA ČASŮ NEDĚLNÍCH BOHOSLUŽEB

Začátek bohoslužeb se od neděle 16. 6. posouvá o půl hodiny ve prospěch nedělního spánku.

Černouček - 8.00

ROUDNICE - 9.30

Bechlín/Cítov - 11.00

